

آیات ایستادگی - قسمت ۷ (رمز و راز مقاومت-۲)

حجت الاسلام والمسلمین عبدالله حاجی صادقی

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ».

در پاسخ به این سؤال که این شجاعت، این استقامت، این غیرت دینی و غیرت ملی که هیچ چیز نمی‌تونه در او اثر کنه، رمز و رازش کجاست؟ عرض کردم خدا می‌گوید ایمان همراه با استقامت، خوف را می‌برد، اندوه را می‌زداید، بن‌بست‌ها را می‌شکند و یأس‌ها را نابود می‌کند.

برخی آیات را جلسه قبل گفتم، تو این جلسه هم به یکی دو تا آیه اشاره می‌کنم با این قسمت تاریخی که بعد از جنگ اُحُد به پیامبر خبر رسید مشرکین مکه بنا دارند به حمله جدیدی بکنند. پیامبر دستور آماده‌باش داد و اتفاقاً فرمود کسانی باید در این جنگ دومی که «حَمْرَاءُ الْأَسَدِ» نامیده می‌شود حضور پیدا کنند که در اُحُد حضور داشته‌اند؛ همون رزمندگان و همون جانبازان باید بیان، دیگران نیایند.

وقتی بعد از اون ضربات سخت اُحُد، اون شکست سنگین ظاهری مسلمون‌ها (حالا هنوز هیچ نشده پیامبر دستور عملیات بعدی رو می‌ده، حرکت بعدی رو)، جریان نفاق — جریانی که مأموریت جنگ شناختی رو داره — شروع کردند با القائات شیطانی خودشون روحیه مردم رو بشکنند. گفتند که: بابا! همه قریش و احزاب علیه شما جمع شدند. «الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ»، این همه آمدند، دیدید تو اُحُد چه به سر شما آوردند؟ «فَاخْشَوْهُمْ» بابا بترسید، بترسید!

امروزم می‌بینید به ما چه می‌کن؛ می‌کن اجماع جهانی درست کردند، سازمان ملل را آوردند، کشورهای خلیج فارس را آوردند، چه کردند، آمریکا آمده است، چه ناوی دارد، چه امکاناتی دارد، چه دارد... «فَاخْشَوْهُمْ»، بترسید! خدا می‌گوید ادبیات مؤمنان واقعی، همون ادبیاتی است که شما امروز به کار می‌برید: «فَزَادَهُمْ إِيمَانًا». هر چه جبهه کفر بزرگ‌تر شود، ایمان اون‌ها راسخ‌تر، قوی‌تر و محکم‌تر می‌شه. بعد حالا بیانشون چیه؟ ادبیات گفتمانی‌شون چیه؟ «وَقَالُوا» (این زیباست) «وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ».

ما خدا داریم. اونا توپ و تانک و ناو هواپیمابر دارند، داشته باشند، اما ما خدا داریم. اونا ببالند به بُت و اوضاع و قشونشون، می‌کن: «لَنَا الْعِزَّةُ وَلَا عِزَّةَ لَكُمْ» (ما عِزَّتِ داریم و شما ندارید)، بگذارید این همسایه‌های بیچاره‌تون بیان بگن ما ترامپ داریم، ما آمریکا داریم؛ ما می‌گیم: «اللَّهُ مَوْلَانَا وَلَا مَوْلَى لَكُمْ» (خدا مولای ماست و شما مولایی ندارید). ما خدا داریم. این بسیار ستایش زیبایی‌ست که خدا از شما مطرح کرده.

بینید، اشاره کردم نگاه مؤمن و نگاه شما این است: آینده برای ما روشنه. ما در فرهنگ قرآن به «إِحْدَى الْحُسْنَيْنِ» رسیدیم. می‌گوییم ما تکلیفمون رو انجام می‌دیم. نتیجه کار اگر شهادت بود، این بزرگ‌ترین مداله. اگر فرصت کنیم راجع به شهادت بعداً صحبت کنیم خیلی زیباست. هیچ نعمتی، هیچ هدیه‌ای بالاتر از هدیه شهادت وجود ندارد و لذا فرمود: «فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ اللَّهُ مِنْ فَضْلِهِ». شهادت ناکامی نیست، کامیابی و به مقصد رسیدن است. اگر هم پیروز شدیم، همین‌طور.

پس پاسخ سؤال این است: آنچه این دل‌ها را مطمئن و قوی کرده است، یاد خداست: «أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ». آنچه که به این مردم شجاعت داده، باور «إِنَّ مَعِيَ رَبِّي» است. آنچه به این امت قوت و ثبات قدم داده، خود خداست. خدا خودش فرمود: «وَيَثْبُتْ أُقْدَامَكُمْ». وقتی این‌گونه شد، مؤمن در برابر سختی‌ها و مصیبت‌ها فرصت می‌سازد. نه شادی‌ها او را مغرور می‌کند، نه پیروزی‌ها او را غافل می‌کند و نه ناکامی‌ها و سختی‌ها او را متوقف می‌کند؛ همواره حرفش اینه، آنچه از ناحیه الهی بیاید: «مَا رَأَيْتُ إِلَّا جَمِيلًا». آنچه از طرف خدا بیاد زیباست.

إِنْ شَاءَ اللَّهُ که در این مسیر، ما هم با شما امت بااستقامت و شجاع همراه باشیم. وَالسَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ.